ל) [עירובין ג: וש"ג],נ) זבחים יו., ג) זבחים יו:, ד) (זבחים טו), ל) ניבמות עד: זבחים יט:ו. ו) זבחים יח: כב: לעיל כב: תענית יו: ימא עא: מו"ק ה., בס"א: בתרומה, ק) בס"ח: כהן משומד, ט) [ל"ל אי נמי], י) [דף קח.], ל) ל"ל טהרה. רש"ש, ל) [דמכות דף ח:], מ) ע"א ד"ה ולא, ל) [וע"ע תוס׳ זבחים יו: ד"ה אין ועוד שם מוס' כד. סד"ה כג. אימא מה],

מוסף רש"י

ת"ל קדושים יהיו לאלהיהם. גני טומלה כחיב באמור ולא יחללו וגו׳ כי את אשי ה׳ לחם וגו׳, בחילול קדשים הכתוב מדבר (זבחים יו.). דנפקא לן מוינזרו. דכתיב ביה חילול וחגרת אותם אבנט. אהרן ובניו וגו׳ והיתה להם כהונה לחקת עולס (כן הגירסא בזבחים שם) והיתה להם הלבישה הואת לכהונה, אלמא בהונתן תלויה בבגדיהן ואי לא הוו להו זריס (שם). טהרה מכלל שהיא טמאה. עד עכשיו (יבמות ::: זרחיח ימ:). **דכתיב ייז** שכר אל תשת. נכוחכם אל אהל מועד ולא חמותו, דהיינו מיתה בידי שמים מדלא כתיב יומת (תענית ו:) הא אם תשתו בבואכם אל אהל מועד תמוחו (שבועות לו:). דבר זה. דכהן ערל פסול לעבודה י בב:). כל בן נכר ערל לב. שנתנכרו מעשיו מחמת ערל לבו שהוא ערל

לב כשנו וזרחים יחיו

🗗בר דוו שמחודדת ועומרת. תימה דבפ׳ השוחט והמעלה (זכחים ד׳ קו.) פליגי במתניתין ר׳ יוסי הגלילי ורבנן בטמא שאכל קדש טמא דר׳ יוסי הגלילי פוטר שלא אכל אלא דבר טמא אמרו לו אף טמא שאכל את הטהור כיון שנגע בו טימאהו והשתא מיקשי להו תרומה אלא על כרחיך בשתחב לו חבירו הכא נמי נימא הכי וי"ל דרבט הוו ידעי דר' יוסי הגלילי לא איירי בתחב לו חבירו ש (וס"ד) דמשכחת לה בתרומה שלא הוכשרה או נילושה במי פירות אי נמי כגון שנטמא הגוף ואח"כ נטמאת התרומה כדאמר התם בגמרא" ובפרק גיד הנשה

לימה מר במיתה דרתיב. בתריהו) ומתו בו כי יחללוהו וכל זר לא יאכל קדש וכל פרשתא בתרומה קאי דכתיב (ויקרא כב) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים שאין כפרתו מעכבתו ואילו קדשים לא אכיל עד שיביא כפרה: הפסיק. בין ומתו בו ובין כל זר ומשמע דלא כתיב מיתה אלא לגבי כהנים ומשום טומאה: וינורו. ויבדלו מלעבוד: גוף טמא מקוה ברבים. טמא ששימש וטמא שאכל תרומה שניהם פסולי הגוף ושניהם פסולי טומאה ויש להם היתר במקוה וחלולו בלשון רבים: שכן קדש. טמא ששימש ועסק בקדשים ובנותר קדש ושניהם בפנים מה שאין כן בתרומה: וחגרת חותם חבנע וגו'. והיתה להם כהונה משמע שעל ידי בגדים הויא כהונה: מכלל שהיא טמאה. קודם כפרה: בן נכר. כהן מומר לעבודת כוכבים ח שהוא ערל לב ונתנכרו מעשיו לאביו שבשמים:

פרט לזו שמחוללת ועומדת: וזר שאכל את התרומה: אמר רב זר שאכל את התרומה לוקה אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב לימא מר במיתה דכתיב יוכל זר לא יאכל קדש יאני ה' מקדשם הפסיק הענין מיתיבי ואלו הן שבמיתה זר האוכל את התרומה מתניתא אדרב קא רמית יורב תנא הוא ופליג: וזר ששימש דכתיב הקרב יומת: וממא כדבעא מיניה רב חייא בר אבין מרב יוסף מניין לממא ששימש שהוא במיתה דכתיב ידבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם קרשי ויליף חילול חילול מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה ונילף חילול יחילול מנותר מה להלן כרת אף כאן כרת מסתברא מתרומה הוה ליה למילף שכן , גוף ממא מקוה ברבים אדרבה מנותר ה"ל למילף שכן קדש פנים פיגול ונותר חילול דרבים מחילול דרבים עדיף: מבול יום ששימש: מגלן ידתניא ר' סימאי אומר

רמז לטבול יום שאם עבר חילל מניין ת"ל יקדושים יהיו לאלהיהם ולא יום ענין לממא ששימש דנפקא לן מוינזרו תניהו ענין למבול יום ששימש ויליף חילול חילול מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה: ומחוסר בגדים ימנלן אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן ומטו בה משמיה דרבי אלעזר בר' שמעון יוחגרת אותם אבנט בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם והוו להו זרים יואמר מר זר ששימש במיתה: ומחוֹםר כפרה מגלן אמר רב הוגא דאמר קרא יוכפר עליה הכהן ומהרה ייםהרה מכלל שהיא ממאה ואמר מר ממא ששימש במיתה: ושלא רחוץ ידים ורגלים מגלן דכתיב יבבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימותו: ושתויי יין דכתיב ייין ושכר אל תשת וגו': ופרועי ראש דכתיב ייראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו וכתיב בתריה ייויין לא ישתו איתקש פרוע ראש לשתויי יין מה שתויי יין במיתה אף פרועי ראש במיתה: אבל ערל אונן יושב באזהרה ערל מנלן יאמר רב חסדא דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו עד שבא יחזקאל בן בוזי ולמדנו בכל בן נכר ערל לב

(חולין ד' קא. ושם) גבי קדש וקרא דפטר במחוללת בשנטמאה מחלה וילפינן מינה בעלמא דאין איסור חל על איסור ומאן דאית ליה איסור חל על איסור יאמר דשאני התם דגלי קרא וכן משמע בפרק כל הבשר (שם ד' קיג: ושם): [מבול יום ששימש מנאן. מימה מיפוק לן מדכמיב גבי טבול יום ובא השמש וטהר מכלל שהוא טמא כדנפקא לן מחוסר כפורים בסמוך מדכתיב וטהרה מכלל שהיא טמאה ותירץ ה"ר חיים דגבי טבול יום איכא למידרש וטהר טהר יומא כדדרשינן ברכות (ד' ב.) אבל וטהרה לא שייך למדרש הכי ואע"ג דבפרק הערל (יבמות ד' עד: ושם) דרשינן וטהרהי לטבול יום ההיא מחוסרת כפרה היא וע"י מכלל שהיא טמאה לא אתי מיניה טבול יום גרידא מיהו קשה דאיכא קרא אחרינא ובקדשים לא יאכל עד וגו' דמוקמינן בפ' הערל (שם) בזב בעל שתי ראיות דלאו בר קרבן הוא ולענין תרומה ונימא מכלל שהוא טמא וי"ל דרבי סימאי דדריש הכא טבול יום מקרא אחרינא סבר לה כתנא דפליג החם אתנא דבי רבי ישמעאל דמוקי ליה התם בזב בעל שלש ראיות ומיהו קשה דגבי נגיעה כתיב (ויקרא יא) וטמא עד הערב וטהר ולריך לומר דאי לאו קרא דרבי סימאי דדריש טבול יום מולא יחללו לא הוה דרשינן מחוסר כפרה מוטהרה מכלל שהיא טמאה ולא טבול יום מוטהר מכלל שהוא טמא משום דקלישא טומאתייהו אבל מכיון דאשכחן קרא בהדיא לטבול יום אע"ג דקלישא טומאתיה תו דרשינן מיניה שפיר מחוסר כפורים וא"ת בפרק שלשה מינין (מיר ד' מה. ושם) ובפ"ב () (דברכות) (ד' ט) דדרשיגן טמא יהיה לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפורים

 וְכָל זְר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ
תּוֹשַב בֹּהֵן וְשְׂבִיר לֹא
יֹאכַל קֹדֶשׁ: ויקרא כב י 2. וְשְׁמְרוּ אֶת מִשְׁמֵרְתּי וְלֹא יִשְׂאוּ עֶלְיוּ חֵטְא וּמֵתוּ בוֹ כִּי יְחַלְּלֶרוּ אֲנִי יְיָ וּמֵתוּ בוֹ כִּי יְחַלְלֶרוּ אֲנִי יְיָ ויקרא כב ט מַקַדְשָׁם: וְאַתָּה וּבָנֶיךּ אִתְּן תִּשְׁמְרוּ אֶת כְּהֻנַּתְכֶּם לְכָל דִבָּר הַמִּזְבַּחַ וּלְמִבֵּית לַפָּרֹכֶת וַעֲבַדְתֶּם עבֹדת מַתְּנָה אָתַן אֶת כְּהָנַתְּכֶם וְהַוְּר הַקְּרב יוּמְת: במדבר יח ז 4. דַּבַּר אֶל אַהֲרְן וְאֶל בָּנִיוֹ וְינָזְרוֹ מִקְּדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יְחַלְלוֹּ אֶת שַׁם קָדְשִׁי אֲשֶׁר הַם מַקְּדִּשִׁים לִי אֲנִי יְיָ: ויקרא כב ב

י יוי א כב ב. 5. וְאֹכְלָיו עֲוֹנוֹ יִשְׂא כִּי אָת קדָשׁ יִיָּ חִלֵּל וְנִכְרְתָה ויקרא יט ח

6. קְּרֹשִׁים יִּהְיּוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְלֹא יְחַלְּלוּ שַׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת אִשֵּׁי יֵי לֶחֶם אֱלֹהֵיהֶם הַם מַקְרִיבָם וְהָיוּ לֶדֶשׁ:

ויקרא כא ו 7. וחגרת אתם אבנט אַהַרֹן וּבְּנָיוֹ וְחָבַשְׁתְּ לְהֶם מְגֶבְעת וְהָיְתָה לְהָם בְּהָנָה לְחֻקַת עוֹלְם וּמִלֵּאתְ יִד אַהֲרֹן וְיִד בָּנָיו: שמות כט ט ָם לֹא תִמְצָא יָדָה דֵּי 8. וְאִם לֹא תִמְצָא יָדָה דֵּי שָׂה וְלָקְחָה שְׁתֵּי תֹרִים או שְׁנִי בְּנֵי יוֹנָה אֶחָד לְעלָה יָּבֵ דְּנֵי לֶּיִי, יְּכּיְּיִּ וְאֶחֶד לְחַטְּאת וְבִּפֶּר עָלֶיהְ הַכַּהַן וְטָהֵרְה:

ויקרא יב ח יקרא יב ח.פּבאַם אַל אהַל מוֹעַד.9 פָבאָם אֶל אהֶל מועד
יְרְחֲצוֹ מִיִם וְלֹא יָאַתוּ אוֹ
בְּגִשְׁתְם אֶל הַמִּוְבַּח לְשָׁרֵת לְהַקְּטִיר אָשֶׁה לְיַיִּ: שמות ל כ
יַון וְשֵׁכֶר אַל תְּשְׁתְּ וֹשְׁרָת וֹשְׁתְּ וְשֵׁכֶר אֵל תְּשְׁתְ וֹשְׁכָר אֵל תְשְׁתְ וֹשֵׁכֶר אֵל תְשְׁתְ וֹשֵׁכֶר אֵל תְשְׁתְ וֹשֵבֶר אֵל תְשְׁתְ אַתָּה וּבְנֵיךְ אִתֶּךְ בְּבֹאֲכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תָמָתוּ חָקַת עוֹלְם רְבָּהֵנּ יְיִפֶּרְנּ לְדְרֹתֵיכָם: ויקראי ט 11. וְראשָׁם לֹא יְגַלַחוּ וּפָּרַע לֹא יְשַׁלַחוּ בָּסוֹם יְבְסְמוּ אֶת רָאשֵׁיהֶם: יִבְסְמוּ אֶת רָאשֵׁיהֶם: יחזקאל מִד כ

.12. וְיֵיִן לֹא יִשְׁתוּ בֶּל בֹּהֵן בְּבוֹאָם אֶל הֶחְצֵר הַפְּנִימִית: יחזקאל מד כ 13. בֹּה אָמֵר אֲדֹנְיִ יבור אָבּיּ אֱלֹהִים כָּל בָּן נַבְּר עֶּרֶל לֵב וְעָרֶל בָּשִׂר לֹא יָבוֹא אֶל מִקְדָשִׁי לְכָל בָּן נַבְר אָשֶׁר בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: יחזקאל מד ני יחזקאל מד ני

גבי נכנס למקדש חיפוק ליה מוטהרה מכלל שהיא טמאה וי"ל כדפרישית משום דקלישא טומאתו לא הוה מחשבינן ליה כטמא לענין מקדש מהך דרשה ואע"ג דהוי כטמא לענין אכילת קדש היינו משום דאשכחן טבול יום דהוי כטמא לענין עבודה ומיהו קשה חרי קראי למה לי טמא יהיה לרבות טבול יום ועוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפורים מאחר דדרשינן טבול יום מקרא יתירא נפקא לן שפיר מחוסר כפורים מוטהרה מכלל שהיא טמאה וזהו דוחק לומר משום דגבי נכנס למקדש לא כתיב טבול יום בהדיא אלא מרבויא דקרא ולא דמי לעבודה דכתיב בהדיא ואין לתרץ נמי דאי לאו אלא חד ריבויא הוה מוקמינן במחוסר כפורים משום דמחוסר מעשה ולא בטבול יום דשימשם ממילא ערבא דא"כ הוה ליה למימר איפכא טמא יהיה לרבות מחוסר כפורים עוד טומאמו בו לרבות טבול יום ונראה לר"ת דלענין ביאת מקדש לא הוה דרשינן מחוסר כפורים מוטהרה מכלל שהיא טמאה משום דבכרת דטומאת מקדש כתיב ובמדבר יט) איש אשר יטמא ולא יתחטא וגו׳ דמיירי בהדיא בטומאת מת ולכך לריך נמי טפי קרא לרבות טבול יום דמשמע אבל נתחטא דלאו מחוסר מעשה כגון טבול יום לא הוה בכרת ולמאי דפרישית דמוטהרה מכלל שהיא טמאה לא הוה מרבינן מחוסר כפורים אי לאו דאשכחן טבול יום מקרא דר' סימאי קשה קצת הא דקאמר בפ"ב דובחים (ד' יו. ושם) דאי כתב רחמנא במחוסר כפורים טבול יום לא אתי מיניה הא לא אתא לן מחוסר כפורים אי לאו דאשכחן קרא לטבול יום וי"ל דה"ק אי כתב רחמנא מחוסר כפורים בהדיא וכה"ג בפ"ב דיבמות (ד כג. ושם) גבי שפחה ונכרית ומיהו קשה דאי להאי נחית ליכתוב רחמנא טבול יום ומחוסר כפורים בהדיא ולא לכתוב טמא ויש לומר דכיון דלא משכח לריכותא לא חש לדקדק: רבוד דמבוד יום בו'. הוה מלי למילף מבינייא מיושב וחד מהנך דבריש פ"ב דובחים (ד' יו.): ד חידוד חידוד מתרומה. הקשה הר"ר חיים כיון דטבול יום יליף מתרומה אם כן טבול יום שאכל תרומה יהא במיתה ולעיל גבי ואלו הן במיתה קתני טמא שאכל תרומה ואילו טבול יום שאכל תרומה לא קתני ושמא הוא הדין אי נמי כי היכי דממעטי

רבנן לקמן בעל מום ששימש מדכתיב בו ולא בבעל מום ה״ה בו ולא בטבול יום ומיהו טמא ששימש אין למעט מדכתיב בו דלהכי אהני ג"ש דחילול חילול וכן טבול יום ששימש ומיהו לא יתכן כלל דלענין תרומה ממעטינן טבול יום ממיתה מדכתיב בו ולענין טמא ששימש דהיא גופה מתרומה ילפא לא ממעטינן ליה לכך נראה דה"ה טבול יום שאכל תרומה במיתה ויש ליתן טעם דלא חשיב ליה משום דטמא וטבול יום מחד קרא נפקי דהכי כחיבי בפרשת אמור אל הכהנים ובא השמש וטהר וגו' והדר כתב ולא ישאו עליו חטא ומתו בו כי וגו׳ וקצח חימה היכי יליף מחוסר כפרה ששימש במיחה מדאקרי טמא וטמא ילפינן חילול חילול מתרומה נימא דפסול בתרומה במיחה דלא פסיל בתרומה לא הוי במיתה כדדרשי' בפ"ב דובחים (ד' יו. ושם) דפסיל בתרומה וכו' וי"ל דכיון דמחיל עבודה כדנפקא לן מוינזרו כל דאיקרי טמא סברא הוא דגמרינן מתרומה דהוי במיתה אע"ג דטהור לתרומה: אין בגדיהן עליהן ובו'. הקשה ה"ר יעקב דאורליני"ש והא מיתה כתב בהדיא גבי מחוסר בגדים בפ' ואתה תלוה ותירץ דההוא מיתה אמכנסיים כתיבא כדמשמע פשטיה דקרא וקרא דוחגרת דדרשינן מיניה אין בגדיהם עליהן אין כהונתם עליהם איצטריך לשאר בגדים ומיניה לא הוה ילפינן מכנסיים דלא כתיבי התם ומיהו קשה למאן דאמר דיליף מכנסיים בפ״ק דיומא (ד׳ ה: ושם) מוזה הדבר דוי״ו מוסיף על ענין ראשון ויש מפרשים דמיתה דכתיבא אמכנסיים משום אה"מ דמיחייב מחוסר בגדים ושלא רחוץ ידים ורגלים אפילו אביאה ריקנית וא"א לומר כן כדפרישית לעילש מתוך הברייתאט: